

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

ΝΙΚΟΥ ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ «*Τέσσερα Τραγούδια* (μεταφράσεις απ' τούς Paul Verlaine, George Cram Cook, Walt Whitman και Victor Hugo) Ἀθήναι 1929.—

Τὸ νὰ καταπιαστέῃς μὲ τὴν μετάφραση ποιημάτων εἶναι τὸ πρὸ δύσκολο πρᾶγμα.

Χώρα ἀπ' τὴ γνώμη μας ὅτι τὸ ποίημα πρέπει, σὰν μπορείς, νὰ τὸ διαβάσεις στὴ γλώσσα του, ἔχομε δεῖ τόσες ἀθλίες ἀποδόσεις πού πάντα μὲ δισταγμὸ ἀνοίγομε ἓνα τόμο μεταφρασμένων στίχων, ὅχι μόνο γιατί κι' ἡ ἔννοια μπορεί νὰ μὴ βγαίνει ἀκέραια ἀλλὰ καὶ γιατί κάθε γλώσσα ἔχει τὶς δικές της ἀποχρώσεις, τὴ δική της μουσικότητα, τὴ δική της ποιητικὴ ἔκφραση, πού ἴσως νὰ μὴν ἀποδίδονται σὲ ἄλλη γλώσσα. Καὶ φοβοῦμαστε μὴ δὲ νοηθεῖ ὁ ποιητὴς κι' ἀδικηθεῖ.

Μ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπιφυλάξεις διαβάσαμε τὴν ἐργασία τοῦ κ. Προεστόπουλου.— Ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τῶν μεταφράσεων μᾶς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Χώρα πού ἡ ἐντεχνη ἀπόδοση καταδείχνει πόσο καλὰ ξέρει ὁ κ. Προεστόπουλος τὶς δύο ξένες γλώσσες, εἶδαμε νὰ γίνεται χρῆση τῆς δικιάς μας ἀπὸ ἄνθρωπο πού τὴν ἐμβάθυνε στὶς λεπτολεπτές ἀποχρώσεις τῶν λέξεων καὶ πού ξέρει καλὰ ἀπὸ ποιητικὴ, πού εἶναι ποιητὴς ὁ ἴδιος.

Τὰ τέσσερα τραγούδια πού μετάφρασε εἶναι γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸ θάνατο, ἀπ' τὰ πρὸ δυσκολοπρόσιτα θέματα, μὰ κι' οἱ ποιητὲς πού τὰ καταπιάστηκαν ἐκλεκτοὶ τῶν ἐκλεκτῶν.

Τὰ δέκα σοννέτα μὲ τὸ γενικὸ τίτλο «*Mon Dieu m' a dit*» ἀπ' τὴ συλλογὴ «*Sagesse*» τοῦ Verlaine, γραμμένα στὴ φυλακὴ ἀπὸ ἓνα Verlaine καταπονεμένο ψυχικὰ, εἶναι ἓνα ἀντιπροσωπευτικὸ κομμάτι τοῦ θαυμάσιου ποιητὴ τὴν ὥρα πού λύγισε καὶ στράφηκε πρὸς τὸ Θεό.

Οἱ στίχοι τοῦ μεταφραστῆ πλούσιοι, παθητικοὶ ὅπως καὶ τοῦ πρωτότυπου, μ' ὅλη τὴ δυσκολία πού παρουσιάζει ἡ ποιητικὴ ἔκφραση τοῦ Verlaine.

Ἀπ' τὸν Victor Hugo μᾶς δίνει ὁ κ. Προεστόπουλος τὸ τραγούδι πού ἔγραψε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ του, ἀπ' τὶς «*Contemplations*»—λέξη πού δὲν νομίζω νὰ μπορεί ν' ἀποδοθεῖ στὴ γλώσσα μας καὶ πού πολὺ σωστά τὴν ἄφησε ἀμετάφραστη.

Ἀπ' τὸν ἑξοχο ἀμερικανὸ W. Whitman ἔχομε τὸ «*Στὴ Μνήμη τοῦ Προέδρου Λίνκολν*».

Καὶ τοῦ George Cram Cook «*Στὰ πενήντα μου ρωτᾷ τὸ Θεό*».

Θαυμάσια δουλεμένοι οἱ στίχοι μὲ κύριο μέλημα τοῦ μεταφραστῆ τὴν ἰδιάζουσα ἔκφραση τῶν ποιητῶν, τὴν οὐσία τῶν τραγουδιῶν.

Ὁ κ. Προεστόπουλος εἶναι ὁ ἐνδεδειγμένος νομίζομε νὰ γνωρίσει στὴν Ἑλλάδα κι' ἄλλα ξένα ἔργα, εἶναι στὸ ὕψος του ὡς δημιουργὸς μεταφραστῆς.—

Ρ. Σ.

ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ «*Ἡ Τελευταία συμφωνία*» (Ἀθήναι, 1929).

Ἡ συλλογὴ φέρει τὸν τίτλο τοῦ τελευταίου ποιήματος, πού εἶναι σὰν ἐπίλογος στὸ σύντομο δράμα τοῦ ποιητοῦ—δράμα ἴσως

ὄχι καὶ πολὺ πρωτότυπο στὴν πλοκὴ του, ὅμως γεμάτο εἰλικρίνεια, καὶ ποὺ σήμερα τὸ αἰσθανόμεθα τέλεια.

Ἀφ' αὐτῆς θλίψεως κυριαρχεῖ σχεδὸν παντοῦ. Στὸ πρῶτο ποίημα τοῦ βιβλίου ἀνευρίσκομε μιὰν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς θλίψεως, σ' ἓναν χωρισμὸ «Ὁ ποιητὴς νοσταλγεῖ καὶ καταφεύγει στὲς παραιοθῆσεις (σελ. 6 καὶ 8). Ἐκεῖ εὐρίσκει κάποιαν ἀνακούφισιν. Ἡ ἀπόλαυσις τῆς ἀμαρτωλῆς σαρκὸς, ποὺ εἶναι «χίλιες φορὲς ἀκόλαστα δοσμένη» (55), εἶνε τὸ εἶδος τῆς ἡδονῆς ποὺ διαρκῶς πιά ποθεῖ.

Ἡ σωματικὴ ἁρμονία τὸν ἔχει λάτρη τῆς. Μὲ τρεμáμενη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν φωνή, μιλεῖ γιὰ σκοτεινὰ ὕγρα μάτια (39), γιὰ βελουδένια χέρια, γιὰ ἓνα φρεϊδίσιο ἄβρὸ κορμί, γιὰ χεῖλη ἐρωτικὰ (31). Ἡ ὠραιοπάθειά του ὅμως αὐτὴ ἔχει, ἐπαναλαμβάνω, πάντα τὸν ἴδιο θλιμένο τόνον. Ὁ ποιητὴς τ' ὁμολογεῖ, δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς ἐκείνους «ποὺ ξέρον ἢ νὰ ποιοῦν καὶ νὰ ὑποφέρουν» (40). Σ' ἓνα ποίημα μόνο (36 βγαίνει ἀπ' τὴν ματρὴν ἀπαισιοδοξίαν του, ἀναπολώντας τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς Ὑμεναίου (στὴν ἡδονιστικὴν του βέβαια ἄποψιν). Καὶ ἡ θλίψις πάλι ξαναρχίζει... γιὰ νὰ καταλήξῃ σ' ἀπόγνωσιν: «Ἡ τελευταία συμφωνία» εἶνε μιὰ προσδοκία θανάτου.—

Ἡ τεχνικὴ τοῦ κ. Κοκκινάκη εἶνε ἀρκετὰ καλὴ. Ποῦ καὶ ποῦ βρίσκομε κάποιαν ἐπίδρασιν Καβάφη. Τὸ σύνολο τοῦ βιβλίου συμπαθητικόν.

Γ. Α. Π.

ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΝΕΛΛΗ (ΣΙΣΥΦΟΥ) «Τὰ ρίγη τῆς γῆς» (Ἀθήνα 1929).

Ὅγκωδης τόμος ποιημάτων, μὲ τὴν ἀόριστὴν ἀφιέρωσιν (μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ κ. Κανελλῆς θᾶθελε νὰ πῇ κάτι ἄλλο) «Στὴ μεγαλοφυΐα τῆς ζωῆς».

Τὸ ποίημα «Στὰ σώματα» ποὺ μπαίνει στὴν ἀρχὴ σὰν πρόλογος, εἶναι ἀντιπροσωπευτικὸν τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ ποιητοῦ—ὅπως μᾶς παρουσιάζεται βέβαια ἀνάμεικτ' ἀπ' τὸ πλάισιον συλλογῆς του. Σ' αὐτὸ λέγει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐφύτρωσε «τῆς γῆς τὸ δέσμα» σὰν «προσφάγι ἡλίθιο καὶ βαρὺ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου»

«χάους ἰδρώς» μηδενὸς σκόνῃ· πιάσιμον ἀγριοῦ.»

Καὶ φιλοσοφώντας—ἐπηρεασμένος ἀναντίρρητα ἀπὸ τὴν σχετικὴν θεωρίαν τοῦ Schopenhauer—παρατηρεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν βαδίζει ἐκεῖ ποὺ ἡ φύσις του τὸν ὁδηγεῖ, ἀλλ' αὐτὸν μὲ τὴν θρησκείαν «στροβίλει» καὶ βλέπει «στὸ θάνατον ζωὴ» «κι' εἶναι κουφὸς στῆς ὕλης τῇ βοῇ». Ἡ ὕλη, ὅπως θὰ δοῦμε καὶ παρακάτω, ἀναλύοντας διεξοδικὰ τὸ ἔργον του, εἶνε γι' αὐτὸν ἡ μόνη ἀλήθεια. Λέγοντας δὲ «Ὑλὴ ἔχει ὑπ' ὅψιν κυρίως τὴν Σάρκα καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ σχετικοῦ ἐνστικτοῦ, τὴν ὁποία φαίνεται νὰ παραδέχεται ὡς τὸν περὶ ἐνδιωφέροντα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως σκοπὸν. Ἡ σαρχολατρεῖς, ποὺ τὰ πεντ'—ἕξ τελευταία χρόνια πῆρε τέτοιο μεγάλο μέρος στὴν περιοχὴ τῆς ποιήσεώς μας, τραγουδιέται στὰ «Ρίγη τῆς γῆς» σὲ διάφορες κλίμακες.

Τὸ βιβλίον διαιρεῖται σὲ τρία μέρη: «Συναισθήματα», «Καταστάσεις» καὶ «Θάνατος», ποὺ καὶ αὐτὰ ὑποδιαιροῦνται σὲ διάφορες σειρές. Οἱ σειρές αὗτεις (ἀπὸ τὰς ἑποῖες ἄλλες εἶνε καθ' αὐτὸν τέτοιες καὶ ἄλλες εἶναι ἀπλῶς κύκλοι ποιημάτων) εἶνε πλούσιες σὲ «χρῶματα καὶ σχήματα» καὶ δείχνουν φαντασίαν καὶ ψυχολογικὴ παρατηρητικότητά σπάνιαν. Ἡ πρώτη σειρά «Περιέργεια» πρὸ πάντων, ποὺ ἂν δὲν εἶχε μερικὰς τεχνικὰς ἐλλείψεις θάταν πολὺ καλὴ, μ' ἑλκύει ἰδιαιτέρως. Ἀποτελεῖται ἀπὸ συννέτα ποὺ τὰ θέματά των περιστρέφονται κυρίως γύρω ἀπὸ τὴν περιέργειαν τοῦ ἀνθρώπου

σὲ διάφορες φάσεις καὶ ιδιότητες. Ὁ ποιητὴς ἀλήθεια γράφει ὡς καὶ γιὰ τὴν «Περιέργεια τοῦ ἐμβρύου». Χαρακτηριστικοὶ εἶναι οἱ ἐξῆς στίχοι, πού ἀποσπῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ποίημα:

«Ἡ μνήμη του ἀρρυσίδωτη κοιμᾶται
πέρα ἀπὸ τὶς κολάσεις τῶν παθῶν.
Δὲ σκάβει τὴν ψυχὴ του παρελθόν.
Δὲν τῷμαθε τὸ δάκρυ νὰ θυμᾶται»

Καὶ ἀκολουθοῦν οἱ σειρὲς «Λαγνεία», «Χαρά», «Ἔρως», «Ἔρως ἐρώτων», «Λύπη», «Μίσος», «Φρίκη», «Πλήξη», «Ἀηδία». Σημειῶνω τὴν σειρὰ «Ἔρως», ὅπου ὁ κ. Κανελλῆς γράφει γιὰ τὲς διάφορες ἀγάπες: τὴν πρώτη ἀγάπη τῆς γυναικός, τὴν πρώτη ἀγάπη τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀγάπη τῆς ἐγγαμῆς, τῆς γεροντοκόρης, τοῦ μεσόκοπου, τῆς πόρνης, τοῦ διεστραμμένου κ. τ. λ., παρουσιάζοντας τὴν libido ὡς τὸν κυριότερο κυβερνήτη τοῦ λογικοῦ βιώματος. Στὴν σειρὰ «Ἔρως ἐρώτων» ἐξιδανικεῖ τὸν ἔρωτα, ἐμπνεόμενος ἀπὸ περισσότερην αἰσθηματικότητα καὶ ἀπὸ λιγότερον αἰσθησιασμό. Τὰ κομμάτια πού ἀποτελοῦν αὐτὴν τὴν σειρὰ, γραμμένα σὲ ὑποκειμενικὸ ὕφος, εἶνε ἀναπολήσεις καὶ νοσταλγίες. Ἀπὸ τὴν σειρὰ «Φρίκη», καὶ ἀπ' ὅλη τὴν ποιητικὴ συλλογὴ, ξεχωρίζω τὸ ἐκτενὲς ποίημα «Βλαστήμια». Χωρὶς βέβαια νὰ τ' ὀνομάσω ἀριστούργημα, δὲν διστάζω ὅμως νὰ ἐκφράσω τὸ θαυμασμό μου γιὰ τὴν δύναμι πού ἔχει. Γραμμένο σ' ἐλεύτερο στίχο, πού ἀσφαλῶς εἶν' ἐκεῖνος πού ἐταίριζε σὲ θέμα σὰν τὸ προκείμενο, εἶν' ἓνα λυρικὸ ἀποκρυστάλλωμα τοῦ σκεπτικισμοῦ τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐκφράζει τὴν ἀφάνταστη ἀσημότητα τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἀπειρον.

Κ' ἐρχόμεθα στὸ δεύτερο μέρος: «Καταστάσεις». Ὑποδιαιρεῖται σὲ τρεῖς σειρὲς «Υγεία», «Κούραση» καὶ «Ἀσθένεια». Στὰ ποιήματα: πού τὲς ἀποτελοῦν ζωγραφίζονται μερικὲς ἐρωτικὲς καταστάσεις. Τὸ ὕφος τοῦ ποιητοῦ ὅμως ἐδῶ φαίνεται γεμᾶτο ἀνησυχία, ὁ ἐνθουσιασμός τῶν «Συναισθημάτων» ἐπαισθητὰ μετριάζεται. Οἱ ἐπιθυμίες τοῦ ποιητοῦ εἶνε ἐδῶ ἀνάμικτες μὲ μιὰν ὀμὴ στοχαστικότητα, ἡ μελανὴ ιδέα τοῦ «ματαιότης ματαιοτήτων» σὲ κάθε εὐκαιρία ἐκδηλώνεται.

Ἀλλὰ τὸ ἀπαισιοδοξότερο καταστάλαγμα τῶν συλλογισμῶν τοῦ αὐτῶν βρίσκεται στὴν τελευταία διαίρεσι «Θάνατος». Στὲς τρεῖς σειρὲς πού τὴν ἀποτελοῦν («Πτώμα», «Σκέλεθρο», «Μηδέν»), ὁ ποιητὴς δὲν βλέπει παρὰ νεκροταφεία καὶ σκοληκόβρωτα πτώματα καὶ σκόρπια κόκκαλα. Λὲς κι ὁ ἐγκέφαλός του παθαίνεται ἀπὸ τὴν ιδέα τοῦ ἀναπόφευκτου σταματήματος τῆς ἐνεργείας κάθε ζωῆς καὶ τῆς διαλύσεως κάθε ἀρμονίας μοιρῶως.....

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μορφή τῶν ποιημάτων, παρατηρῶ ὅτι ὁ κ. Κανελλῆς δὲν μπόρεσε νὰ διαφύγῃ ἐντελῶς τὸν σκόπελο τῆς ρητορικῆς. Σὲ μερικὰ ποιήματά του—ἐντὶχῶς λίγα—βρίσκομε στίχους καταφάνερα βιασμένους (γιὰ νὰ βγοῦν οἱ ὁμοιοκαταληξίες τοῦ σοννέτου). Ἡ στιχουργικὴ ὅμως τοῦ βιβλίου εἶνε πολὺ ἱκανοποιητικὴ, ἂν καὶ καμμιά φορὰ προσκρούμε σὲ ρυθμικὲς πλημμέλειες, πού σχηματίζουν δυσάρεστες παραφωνίες. Ἡ γλυμμμένη μορφή τοῦ σοννέτου δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀνεχθῇ στίχους σὰν κι αὐτούς:

«Βαρεῖά τὰ φιλήματά σου, μικρὴ μου φίλη»
(«Ὁρκος»)

ἦ «Ἐνοίωσα τώρα τί θὰ πῇ θὰ *χωρίσουμε!*»
(«Ὁ Ἀποχωρισμός»)

Ἄλλὰ τέτοιοι στίχοι εἶναι σπάνιοι. Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Κανελλῆ στις γενικότητες της δείχνει καλαισθησία κι εὐσυνειδησία ἀξίες προσοχῆς.

Γ. Α. Π.

ΜΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ «Δυὸ ἄσπρα γυμνὰ χέρια», κι' ἄλλα διηγήματα. Ἀθήνα 1929.

Τὸν κ. Νικολαΐδη σημειώσαμε ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ὡς πολὺ ἐνδιαφέροντα διηματογράφο. Ἀπ' τὰ σκόρπια διηγήματά του ποὺ διαβάζομε δῶ καὶ κεῖ παρακολουθοῦμε τὴν ἐξέλιξή του.

Ἀναμφισβήτητα ὁ νέος αὐτὸς ἔχει τάλεντο λογοτεχνικὸ πολὺ ἀξιοπρόσχετο. Ἀπ' τὸ βιβλίον του «Δυὸ ἄσπρα γυμνὰ χέρια» βλέπουμε πὼς ἔχει καὶ θέληση, καὶ ἐργατικότητα. Μέρα μετὴν μέρα δείχνεται πὺδ μετωμένος, πὺδ γερός καὶ στὴν ψυχολογία καὶ στὴν περιγραφικότητα. Νοιώθει κανεὶς τὸν ἄνθρωπο ποὺ βοηθημένος ἀπ' τὴν ἔμφυτη κλίση δουλεῦει με ὀρεξή. Καὶ τὸ ὕφος του ἔχει κερδίσει πολὺ. Καθὼς ἐνδιαφερόμαστε γι' αὐτὸν διαβάσαμε με ἀυστηρότητα τὰ διηγήματα τοῦ καινούργιου τόμου. Ἐνα δυὸ ἀπ' αὐτὰ ἔχουνε δημοσιευτεῖ σὲ περιοδικὰ καὶ τὰ ἔγραμα. Μᾶς ἄρεσαν περισσότερο τώρα ποὺ τὰ εἶδαμε ὅλα μαζὺ σὲ μιὰ συγγενικότητα δημιουργική. Αὐτὰ εἶναι «ἡ καταδικασμένη» καὶ τὰ «δυὸ ἄσπρα γυμνὰ χέρια». Καὶ ἄλλοτε εἶχαμε παρατηρήσει τὸ μεγάλο ρόλο ποὺ παίζει ἡ φαντασία στὰ ἔργα τοῦ κ. Μ. Νικολαΐδη. Μὴ στὴν ἀρχὴ ξεπερνοῦσε τὰ ὅρια τῆς θέσης της μέσα σ' ἓνα ψυχολογικὸ διήγημα. Σήμερα ὁ διηγηματογράφος τὴν ἐκλείσει με πολὺ ἱκανότητα μέσα στὰ σύνορα τῆς τέχνης του, τόσο ποὺ γίνεται προτέρημα.

Ἡ ἀφήγησις στὰ ἔργα τοῦ καινούργιου βιβλίου τοῦ συγγραφέα πέρνει μιὰ δύναμη καὶ μιὰν ὁρμὴ πολὺ χαρακτηριστική. Ἡ ἐξέλιξις τῆς ὑπόθεσης γίνεται ὁμαλά, τεχνικὰ μὲς σὲ μιὰ ἀρχιτεκτονικὴ ποὺ συνδέεται στενὰ μετὸ ὕφος καὶ τὴν οὐσία τοῦ διηγήματος. Μιὰ σημαντικὴ πρόοδος τοῦ κ. Νικολαΐδη εἶναι ἡ προσοχή του στὶς εἰκόνες, στὴ λεπτομέρεια. Ἐχει σκηνὲς στὰ διηγήματά του σκληρὲς τραγικὲς, ὄχι ξεκάφωτες, ποὺ ἔρχονται σὰ συνέπεια στὴν ὅλη προηγούμενη ἀφήγησις.

Ὁ τόμος περιέχει χώρια ἀπτὰ δυὸ διηγήματα ποὺ προαναφέραμε καὶ ἄλλα ἔξι. Τὰ πὺδ δυνατὰ εἶναι νομίζομε τὸ «Καρὰ-Χριστοφῆς», ποὺ μᾶς θυμίζει τὴ «Σκρόφα» τοῦ Νίκου Νικολαΐδη, καὶ ἡ «Καταδικασμένη». Τὸ λιγότερο ψυχολογημένο εἶναι τὸ «ὄνειρο;» ἂν καὶ εἶναι κι' αὐτὸ καλογραμμένο. Στὸ «Καρὰ-Χριστοφῆς» εἶναι τὸ ξέσπασμα τῆς γενετήσιας ὁρμῆς παρμένο σὲ μιὰ θρασεία σύλληψη. Ἡ σκηνὴ ποὺ ὁ Καρὰ-Χριστοφῆς ξεσπᾷ τὴν ὁρμὴν του χυμώντας ἀπάνω στὰ σκυλιά, ποὺ εἶχε γιὰ σύντροφους στὰ βουνὰ ὅπου βοσκοῦσε τὰ γίδια του, καὶ ξεσχίζοντάς τα ὕστερα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ πάλη, φτάνει νὰ γλύψει καὶ τὸ αἷμά τους εἶναι ἄγρια, φοιχτή.

Τὰ «δυὸ ἄσπρα γυμνὰ χέρια» καὶ τὸ «ἐνὼ δὲν τοῦλειπε τίποτε...» ἔρχονται μετὴν τρυφεράδα καὶ τὴν αἰσθηματικότητά τους σὲ μεγάλῃ ἀντίθεσιν μετὰ τὰ πὺδ πάνω. «Ὁ Νικημένος» ἔχει πολλὴ στοχαστικότητα, καὶ ἡ περιγραφικότητά του ἐντεχνή.

Γενικὰ ἡ ἐργασία τοῦ κ. Νικολαΐδη εἶναι ἀξία προσοχῆς. Σὲ ὄχι μακρὸν καιρὸ ὁ νέος αὐτὸς συγγραφέας θὰ μπεῖ στὴ γραμμὴ τῶν λίγων καλῶν διηγηματογράφων μας.

Ρ. Σ.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

ΜΙΧ. Λ. ΡΟΔΑ »*Η όργη του δάσους*» τρίπρακτο κοινωνικό δράμα: Τυπ. «Έρμου» Αθήναι.

Ε. ΛΕΜΠΕΣΗ »*Κριτική της κοινής γνώμης*» Αθήναι, τύποις «Ελλάς», Μακεδονίας 10.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΒΡΟΝΤΗ »*Η λυγερή της Ρόδου*» ή *το τραγουδι των τραγουδιών της Ρόδου*, (Σιαννίτειον διαγώνισμα) Τυπ. Ν. Τιλπέρογλου. Αθήναι Μιλτιάδου 7.

Π. ΘΝΗΤΟΥ »*Ελεύθεροι Ξεριζωμένοι*». Αθήνα, τύπωμα Γ. Κ. Καλλέργη.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΤ. ΣΑΒΒΑ »*Ο παππούς*» κοινωνικό μονόπρακτο. Τυπ. Κ. Καμινάρη.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗ »*Στόν πρώτο σταθμό*» Έκδότης Αριστ. Μαυρίδης, Αθήνα 1929.

ΝΑΠΟΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ »*Ανάμεσα στους ανθρώπους*» διηγήματα. Έκδότης Αρ. Ν. Μαυρίδης, Αθήνα.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

»*Νέα Έστία*» Πρωτοχρονιάτικο — 15 Ιανουαρίου 1930.

Το τεύχος της 1ης Ιανουαρίου αρχίζει με το ποίημα του μεγάλου μας Καβάφη »*Νέοι της Σιδώνος (400 μ. Χ.)*». Η »*Νέα Έστία*» προτάσσει ένα σχετικό αναλυτικό σημείωμα. Πάνω στο ποίημα αυτό πρόπερσι ο κ. Σαρεγιάννης δημοσίεψε ένα περισπούδαστο άρθρο στην »*Αλεξανδρινή Τέχνη*».

Συνεργάζονται Δ. Καμπούρογλους, Νιρβάνας, Βουτιεριδης. Ξεχωρίζομε το διήγημα του Μελή Νικολαΐδη »*Ζητώντας τόν έρωτα*». Είναι ένα απ' τα πιο καλά που έγραψε ως τώρα. Η άγωγία του άσκημου ανθρώπου που πεθυμεί αγάπη και δέν την βρίσκει πουθενά.

Δημοσιεύονται ανέκδοτα γράμματα του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη προς τόν ιδρυτή της »*Έστίας*» Παύλο Διομήδη.

Στο τεύχος της 15 Ιανουαρίου διαβάσαμε άρθρο του Νιρβάνα και ένα όμορφα γραμμένο ποίημα της Μυρτιώτισσας »*Νεκροί*». Είναι μια σπαρακτική κρυγή πονεμένης ψυχής — άραγε οι προσφιλείς μας που πέθαναν μās σκέπτονται κεί που είναι;

Έξακολουθεί ή δημοσίεψη του μυθιστορήματος του κ. Ξερόπουλου »*Ο γιός μου κι ή κόρη μου*».

Ο Αλκης Θρούλος συνεχίζοντας τις ταξιδιωτικές έντυπώσεις του γράφει για την Φλωρεντία.

Η »*Νέα Έστία*» που θα βγάλει ένα μεγάλο πανηγυρικό τεύχος για τόν έορτασμό της Έλληνικής έκκατονταετηρίδας προκη-